

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Janem Petrákem
sídlem Václavské náměstí 828/23, Praha 1

proti

žalovanému:

Státní úřad inspekce práce
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 25. 6. 2020, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků
 - 1) podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti společnosti X umožnil výkon závislé práce spočívající v úklidových pracích třem cizincům ukrajinské státní příslušnosti v uvedeném období, a to mimo pracovněprávní vztah, čímž bylo porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;
 - 2) dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že v uvedeném období umožnil výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 3 zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti společnosti X umožnil výkon závislé práce spočívající v úklidových pracích jedné cizince ukrajinské státní příslušnosti bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
2. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 165 000 Kč.

II. Žaloba

3. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgány se dopustily při dokazování nesprávného postupu, porušily zásadu materiální pravdy dle § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť byly povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti, aby bylo možné postavit nad vší rozumnou pochybnost, že žalobce se dopustil deliktního jednání. Žalovaný hodnotil provedené důkazy v neprospěch žalobce, naopak důkazy, které zpochybňovaly verzi správních orgánů, nebyly řádně hodnoceny, nebo provedeny.
4. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že osoby měly být jeho zaměstnanci. Namítal, že svůj pracovní poměr na daném pracovišti plnily pro osobu odlišnou od žalobce. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal se skutečností, že závěr o tom, že pracovnice na pracoviště přivedl koordinátor žalobce, je v rozporu s vyjádřením paní X, která sdělila, že práci předmětným pracovnícím přiděluje ona a provádí kontrolu. Závěr je rovněž v rozporu s tvrzením svědkyně X, která potvrdila, že zadání prací prováděla osoba odlišná od žalobce. Uvedené je v přímém rozporu se sdělením svědkyně X, která uvedla, že v okamžiku příjezdu na pracoviště společnosti X byly pracovnice již v areálu přítomny, a vyjadřovala se k provádění kontroly provedené práce. Žalovaný bez odůvodnění upřednostnil obsah výpovědi zaměstnanců společnosti X, aniž by hodnotil, že tato společnost mohla být osobou, která přestupek spáchala, tím mohou být výpovědi jejich zaměstnanců ovlivněny. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil věrohodnost výpovědi svědkyně X. Posouzení opírá o ničím nepodložený závěr, že se jednalo o zaměstnance žalobce.
5. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem, že znak závislé práce „jménem zaměstnavatele“ vyplývá ze zjištění, že pracovnice měly v době kontroly na sobě pracovní vesty s označením žalobce. K tomu žalobce v řízení opakovaně uvedl, že vesty byly poskytnuty smluvnímu partnerovi společnosti X jako plnění z rámcové smlouvy. Žalobce poukázal na nutnost zajistit odlišné označení zaměstnanců, i když byly práce vykonávány na základě

smluv o dílo třetí osobou odlišnou od žalobce.

6. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že výkon závislé práce žalovaný opřel o výpovědi pracovníků z Ukrajiny. Ty mají být podle žalobce, jak musí být i žalovanému z praxe známo, spíše nedůvěryhodné, vedené snahou neoznačit zaměstnávající osobu z důvodu možných sankcí.
7. Zásadního pochybení se správní orgány dopustily při hodnocení důkazů ve vztahu ke společnosti X. K prokázání toho, že žalobce vykonával úklidové práce prostřednictvím subdodávky poskytnuté společností X, předložil rámcovou smlouvu o dílo ze dne 1. 4. 2017, faktury vystavené touto společností za provedené úklidové práce, doklady o jejich úhradě a čestné prohlášení společnosti X, že pracovnice jsou jejich zaměstnanci, včetně kopie emailu, kterým bylo čestné prohlášení žalobci zasláno. Tento ucelený řetězec důkazů správní orgány nevzaly v potaz, aniž by to odůvodnily. Důkazy žalovaný odmítl s poukazem na námitky a výslech jednatele společnosti X pana X, který pravost čestného prohlášení popřel. Podle žalobce neměl žalovaný z výpovědi jako věrohodné vycházet. Nebylo zohledněno, že tato společnost měla být považována minimálně za podezřelého ze spáchání přestupku, který je kladen za vinu žalobci, a jednatel tedy není nestrannou osobou. Žalobce také poukázal na to, že jednatel neznal účetnictví společnosti ani osoby, které účetnictví vedou, neznal obsah společností uzavření smluvních vztahů, tyto skutečnosti měly vést k závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědka. Žalobce uvedl, že svědek potvrdil jeho základní tvrzení, že úklid byl vykonáván na základě rámcové smlouvy o dílo ze dne 1. 4. 2017 a v souladu s ní učiněnou objednávkou prostřednictvím subdodávky uvedené společnosti a že osoby, jejichž přítomnost byla zjištěna při kontrole, vykonávaly práci buď pro uvedenou společnost, nebo pro společnost X.
8. Jedinou osobou, která byla obeznámena se smluvními vztahy, na jejichž základě byly vystavovány faktury společnosti X, byl účetní společnosti. Proto žalobce navrhl výslech zaměstnance účetní společnosti X paní X nebo jiné pověřené osoby. Provedení tohoto důkazu však oblastní inspektorát práce bez uvedení relevantního důvodu odmítl, což podle žalobce způsobuje protiústavnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný s ohledem na to, že žalobní námitky odpovídají odvolacím, odkázal na napadená správní rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že kontrola byla provedena zákonně, rozhodnutí byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
11. K námitce ohledně posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně X žalovaný uvedl, že tato osoba byla předvolána, neboť v době kontroly byla pověřenou zaměstnankyní žalobce. Z její výpovědi ze dne 29. 1. 2020 nevyplývalo, že by pracovní vztah s žalobcem již skončil. Nicméně skutečnost, zda byla zaměstnankyní žalobce v době svědecké výpovědi, nemá zásadní vliv na její hodnocení, s ohledem na další skutková zjištění. Skutečnost, že pracovní vesty s označením žalobce byly poskytnuty jeho smluvnímu partnerovi společnosti X, svědčí o tom, že pracovnice vykonávaly práci jménem žalobce. Podstatné je, že se samy pokládaly za zaměstnankyně žalobce. Také je podstatné, jak se tyto osoby jevily třetím osobám, mimo jiné objednateli žalobce společnosti X, která měla za to, že se jedná o zaměstnankyně žalobce.
12. K námitce ohledně nedůvěryhodnosti pracovníků původem z Ukrajiny žalovaný uvedl, že námitka je nekonkrétní, založená na nepřipustné generalizaci.

13. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nehodnotily, že by se spáchání přestupku mohla dopustit společnost X či společnost X, tyto skutečnosti nebyly předmětem řízení, ve kterém bylo zkoumáno, zda se přestupků dopustil žalobce či nikoliv. Žalovaný dále konstatoval, že skutečnost, kdo byl formálním zaměstnavatelem pracovníků, není rozhodná, když podstatné je, kdo předmětným osobám skutečně umožnil výkon závislé práce, jak vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2020, č. j. 31 Ad 11/2018-61.
14. V návaznosti na to žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval nadbytečností výsledku paní D. nebo jiné pověřené osoby z účetní společnosti, tento důkaz by nebyl sto na závěru oblastního inspektorátu práce o spáchání přestupků žalobcem ničeho změnit.
15. Žalovaný uzavřel tím, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal s veškerými námitkami žalobce a rozhodnutí řádně zdůvodnil, proto navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.
16. Žalobce krátce na vyjádření žalovaného reagoval. Podle jeho názoru žalovaným zmíněný rozsudek na danou situaci nedopadá. Trval na tom, že v jeho případě byly od počátku řízení hodnoceny provedené důkazy v jeho neprospěch, ačkoli upozorňoval na to, že přestupků se mohl dopustit jiný subjekt.

IV. Zjištění ze správního spisu

17. Z předloženého správního spisu vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:
18. Oblastní inspektorát práce provedl dne 16. 10. 2018 na pracovišti společnosti X kontrolu dodržování předpisů na úseku zaměstnanosti, při níž byly mj. při výkonu úklidových prací zjištěny tři cizinky ukrajinské státní příslušnosti, všechny v pracovní vestě s nápisem X. V rámci poskytnutí součinnosti zaměstnankyně společnosti X X uvedla, že tyto pracovnice pracují pro žalobce a provádějí úklidové práce, ona jim práci kontroluje a přiděluje, úklidové a čisticí prostředky jsou žalobce, čisticí stroj společnosti X. Další zaměstnanec společnosti X X, že dvě z těchto pracovníků pracují pro žalobce, jsou podřízeny kvalitářovi výroby společnosti X, který je kontroluje, práci jim organizuje paní X. Při kontrole byly společnosti X předloženy seznam zaměstnanců žalobce přítomných dne 16. 10. 2018, smlouva o dílo uzavřená s žalobcem ze dne 18. 5. 2017, včetně příloh, dále seznam rizik při provádění úklidových prací, na němž byl jako dodavatel uveden žalobce. Byla předložena i evidence průchodu za předmětné období ve vztahu k třem zjištěným cizinkám. Podle záznamu cizinecké policie o zjištění na místě dvě zjištěné cizinky uvedly, že pracují pro žalobce, dokumenty prokazující uzavření pracovněprávního vztahu nepředložily, a rovněž třetí cizinka potvrdila, že pracuje pro žalobce. V rámci poskytnutí součinnosti jednatelka společnosti X X uvedla, že v rozhodném období spolupracovala s žalobcem při zajištění úklidových prací, potvrdila uzavření smlouvy o dílo na základě jednání s jednatelem žalobce X, uvedla, že ještě komunikovala s provozní X a X. Rozsah prací a místo práce ukrajinským státním příslušnicím určil žalobce, provozní pracovník jim vysvětlil, co budou vykonávat, rovněž je kontroloval, a protože neochodil každý den, každodenní kontrolu prováděl zaměstnanec společnosti X.
19. Žalobce popíral, že by při kontrole zjištěné cizinky byly jeho zaměstnankyně. Úklidové práce vykonával prostřednictvím subdodávky poskytnuté společností X na základě rámcové smlouvy o dílo ze dne 1. 4. 2017 a v souladu s ní učiněnou objednávkou. Žalobce pouze rámcově prováděl kontrolu řádného provádění zakázky. Podle výpisu z registru České správy sociálního zabezpečení nebyly cizinky přihlášeny jako zaměstnankyně společnosti X k nemocenskému pojištění.
20. Bylo zjištěno, že cizinky nemají pro uvedené období platné povolení k zaměstnání, jedna

z nich nedisponovala ani platným pobytovým oprávněním. Byly zajištěny i protokoly o výsledcích cizinek před cizineckou policií, v rámci nichž se vyjadřovaly k okolnostem vstupu, pobytu a získání zaměstnání na území České republiky.

21. Dne 8. 2. 2019 byl o kontrole sepsán protokol. Podle kontrolního zjištění se měl žalobce dopustit shora uvedených přestupků. Žalobcem uplatněné námitky, k nimž mj. přiložil i čestné prohlášení jednatele společnosti X X, že při práci zastižené cizinky vykonávaly práci jako subdodávku na základě objednávky podle rámcové smlouvy se žalobcem ze dne 1. 4. 2017, byly nadřízeným zamítnuty.
22. Na základě výsledků kontroly zahájil oblastní inspektorát práce se žalobcem přestupkové řízení. V jeho průběhu provedl rovněž svědecký výslech R. J., jednatelky společnosti X. Ta uvedla, že vzhledem k uzavření smlouvy o dílo s žalobcem předpokládala, že šlo o jeho zaměstnance, neboť tak byli označeni, na pracoviště je přivedli koordinátoři žalobce, jmenovitě uvedla paní X, která tam běžně fungovala. O tom, že by měly být úklidové práce prováděny subdodávkou, se dozvěděla až po provedení kontroly. O společnosti X nic nevěděla. Dále byl vyslechnut jednatel společnosti X X, který popřel, že by podepsal čestné prohlášení předložené žalobcem. Vypověděl dále, že ani žalobce ani společnost X nezná, popřel také, že by podepisoval nějaké smlouvy a další listiny. K zakázkám a vlastnímu poskytování služeb odkázal na předáka společnosti X, s nímž měl spojení prostřednictvím další osoby, která však není asi dva měsíce kontaktní. K dlouhodobému fungování společnosti se neuměl vyjádřit, ke společnosti účetní ani jiné dokumenty nepřevzal. Svědkyně X, jejíž výslech navrhl žalobce, vypověděla, že do společnosti X jezdila na kontroly provedeního úklidu a dodávat chemii pro úklid, potvrdila provedení úklidových prací žalobcem na základě subdodávky, uklízečky podle ní dodávala nějaká firma „X“, uklízečky se střídaly, také potvrdila dodání pracovních vest s názvem žalobce uklízečkám. Popřela, že by za subdodavatelkou firmu s někým jednala, popřela také spolupráci s jednatelkou X, pouze se vyjadřovala ke komunikaci s českou zaměstnankyní X jménem X, která uklízečky kontrolovala. Uvedla dále, že na pracovišti nikoho ze subdodavatelské společnosti neviděla. Žalobce předložil listinné důkazy týkající se spolupráce se společností X (emailovou komunikaci s jednatelkou, upomínky adresované této společnosti ohledně plateb vystavených faktur, vystavené faktury a výpis z účtu). Předložil také další výpisy z účtu, emailovou komunikaci s X Z X a navrhoval provést důkaz její svědeckou výpovědí, případně jiné pověřené osoby z této účetní společnosti.
23. Po zajištění podkladů pro posouzení osobních a majetkových poměrů žalobce vydal oblastní inspektorát práce rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze shora uvedených přestupků. Dospěl k závěru, že znaky závislé práce ukrajinských pracovníků byly naplněny vůči žalobci jako jejich zaměstnavateli a zhotoviteli daných prací. Čestnému prohlášení společnosti X oblastní inspektorát práce nepřiznal důkazní hodnotu s ohledem na svědeckou výpověď jednatele X, který popřel, že by čestné prohlášení podepsal, přičemž nikdo jiný ze společnosti takové podpisové oprávnění neměl. Bylo také ověřeno, že uvedená společnost neměla pracovnice přihlášeny jako své zaměstnance. Dalším důkazům předloženým žalobcem k obchodní spolupráci se společností X oblastní inspektorát práce rovněž nepřiznal důkazní hodnotu, zejména s ohledem na vágně vymezený závazek v rámcové smlouvě, který nebyl dostatečně upřesněn ani v objednávce. S ohledem na výpověď X, která na pracovišti nikdy s nikým od subdodavatele nejednala, a vzhledem k tomu, že ani společnost X neměla o subdodávce povědomí, rovněž s přihlédnutím k rozdílu mezi fakturami vystavovanými žalobcem odběrateli prací společnosti X a fakturami vystavovanými společností X, a vzhledem k vyjádření samotných pracovníků,

kteřé žádnou spolupráci mezi žalobcem a společností X nezmínily, oblastní inspektorát práce dovodil, že spolupráce žalobce se společností X měla zastřít faktický stav, kdy žalobce potřeboval k provedení úklidových prací pracovníky, ale tyto formálně zajistil od „prázdných společností“. Dále se oblastní inspektorát práce vyjadřoval k jednotlivým definičním znakům závislé práce. Za zjištěný měl osobní výkon práce při kontrole zjištěnými pracovníky, jejichž prostřednictvím plnil žalobce obchodněprávní vztah. Výkon práce byl činěn na základě pokynů žalobce, neboť primární pokyn, aby pracovníce pracovaly na pracovišti společnost X dal žalobce. Pokud běžnou denní koordinaci zajišťovala zaměstnankyně společnosti X paní X, bylo to dle vyjádření jednatelky společnosti v důsledku absence koordinátora žalobce. Znak nadřízenosti a podřízenosti považoval oblastní inspektorát práce za nesporný, neboť úklidové práce byly prováděny z rozhodnutí žalobce na pracovišti, kdy měl žalobce plnit obchodněprávní závazky. Pracovnice pak také vnímaly své postavení jako podřízené žalobci, měly za to, že práci provádějí pro něj. Nebylo přitom pochyb, že pracovníce práci vykonávaly za účelem získání finančních prostředků, a to soustavně. K dalšímu znaku závislé práce, kterým je výkon práce jménem zaměstnavatele, oblastní inspektorát práce poukázal na to, že pracovníce vykonávaly práci na pracovišti, kde plnil své obchodněprávní vztahy vůči společnosti X žalobce, přičemž měly za to, že je žalobce jejich zaměstnavatelem, a byl to žalobce, kdo pro jejich práci vytvářel podmínky. Také z pohledu třetích osob se cizinky jevily jako zaměstnankyně žalobce.

24. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uplatnil námitky shodné s námitkami žalobními.
25. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný jeho odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Se skutkovými zjištěními i právním hodnocením oblastního inspektorátu práce se plně ztotožnil.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
27. Ve věci proběhlo dne 8. 2021 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný plně setrvali na své argumentaci.
28. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím oblastního inspektorátu práce, kterými byl uznán vinným z přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti, jichž se měl dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 a bod 3 tohoto zákona.
29. Nelegální prací ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. A nelegální prací dle § 5 písm. e) bod 3 uvedeného zákona se rozumí práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců vyžadováno.
30. Závislou prací ve smyslu § 2 zákoníku práce je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Správní

orgány obou stupňů při posouzení jednotlivých znaků závislé práce správně vycházely zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publ. ve Sb. NSS pod č. 3027/2014, podle kterého společným rysem všech znaků závislé práce osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli.

31. Podstatou žalobní argumentace je především nesouhlas s postupem oblastního inspektorátu práce a žalovaného při hodnocení důkazů, které byly v průběhu přestupkového řízení shromážděny. To podle přesvědčení žalobce vedlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci, porušení zásady materiální pravdy a neprokázání viny žalobce za přestupky beze všech pochybností. V úvodu soud upozorňuje na to, že žalobní námitky prakticky odpovídají odvolacím. Těmito námitkami se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, zejména na str. 16 až 18 poté, co se podrobně věnoval hodnocení důkazů, včetně těch, jichž se na podporu svých tvrzení dovolával žalobce. Žalobce pak v žalobě na toto podrobné zdůvodnění žalovaného nereagoval, nestavěl proti němu další argumentaci.
32. Po přezkoumání napadených rozhodnutí soud dospěl k závěru, že nebyla porušena zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu a hodnocení důkazů nebylo ze strany správních orgánů účelové, jednostranné v neprospěch žalobce, či rozporné se zásadami logiky a správní orgány reflektovaly skutečnosti a důkazy předkládané žalobcem.
33. Ke konkrétním výhradám vůči hodnocení svědeckých výpovědí X, jednatelky společnosti X X a X se žalovaný dostatečným způsobem vyjádřil na str. 17 a 18, s jeho závěry se soud ztotožnil. Rovněž soud má za to, že ze svědeckých výpovědí X a X, v návaznosti na to, co bylo těmito svědkyněmi sděleno při poskytnutí součinnosti v rámci kontroly (viz skutková zjištění na str. 12 rozhodnutí), vyplývá, že pracovnice ukrajinské státní příslušnosti pracovaly na pracovišti společnosti X pro žalobce. Pokud X připustila, že i ona práci cizinkám přidělovala a kontrolovala, žalovaný logicky tuto skutečnost vnímal ve světle toho, že se jednalo o běžný každodenní styk, přičemž svědeckou výpověď X bylo prokázáno, že rozsah práce a výkon práce cizinkám přidělil na počátku právě žalobce a také komunikace s pracovníci a kontrola jejich práce byla zajištěna dalšími zaměstnanci žalobce. Výslovně uvedla, že úkolování zaměstnanců probíhalo prostřednictvím koordinátorů žalobce, jmenovitě si vzpomněla na X, která sama připustila, že na pracoviště společnosti X pravidelně dojížděla, neboť právě tuto zakázku žalobce měla na starosti. Udělování běžných pokynů a kontrola provedení úklidu ze strany zaměstnankyně společnosti X X byla vysvětlena nepřítomností koordinatora žalobce na daném pracovišti.
34. Žalovanému nelze vytýkat nesprávný postup ani při hodnocení rozporů ve svědeckých výpovědích a věrohodnosti svědkyně X. Přiklonění se ke svědeckým výpovědím svědkyně X a jednatelky X žalovaný vysvětlil také jejím závislým postavením vůči žalobci, tomuto náhledu nelze upřít logiku. Namítá-li žalobce, že i svědkyně X a X mohly vypovídat účelově, je třeba uvést, že nic takového ze spisu nevyplývá, neboť to byl právě žalobce, nikoli společnost X, kdo úklidové práce zajišťoval na základě smluvního ujednání mezi žalobcem a touto společností. Účelovost žalobcovy obrany dokresluje jeho námitka týkající se vztahu svědkyně X vůči žalobci. Svědkyně byla vyslechnuta na základě návrhu žalobce s odůvodněním, že tato zaměstnankyně může uvést skutečnosti rozhodné pro věc. Svědkyně na počátku svědecké výpovědi, která byla uskutečněna za přítomnosti zmocněnce žalobce, potvrdila, že je žalobce její zaměstnavatel. Tuto skutečnost přítomný zmocněnec žalobce nezpochybnil a ani později v přestupkovém řízení žalobce neuváděl, že by X nebyla jeho zaměstnankyně. Lze dodat, že jméno X bylo uvedeno ve smlouvě o dílo

ze dne 18. 5. 2017 s tím, že se jedná o odpovědného zástupce žalobce, oprávněného ke všem úkonům ve vztahu k uzavřené smlouvě. Rovněž tuto skutečnost žalovaný reflektoval ve svém rozhodnutí v závěru str. 17 rozhodnutí. Námitka žalobce, že žalovaný neměl vztah uvedené osoby k žalobci podložen, není důvodná.

35. Žalobce odhlíží od toho, že závěr ohledně výkonu práce cizinek podle pokynů a jménem žalobce, byl učiněn také na základě obsahu dalších důkazů, zejména s přihlédnutím k obsahu smlouvy o dílo ze dne 18. 5. 2017, která byla v přestupkovém řízení předložena společností X ve verzi podepsané rovněž žalobcem (viz str. 12, odst. 3 rozhodnutí) a k prohlášením nově nastupujícího zaměstnance na hlavičkovém papíře žalobce, podepsaným zaměstnankyněmi žalobce, mj. právě X (viz str. 12, odst. 5 rozhodnutí). Jen stěží by žalobce prováděl vstupní školení cizinek jako nově nastupujících zaměstnanců - uklízeček, pokud by se nejednalo o jeho zaměstnankyně, kterým umožnil na pracovišti výkon úklidových prací pro společnost X. Skutečnost, že tyto pracovnice měly v době kontroly na sobě pracovní vesty s označením žalobce, tedy byla jen další zjištěnou skutečností v řadě, která pro výkon práce těchto pracovníků jménem žalobce svědčila. Žalovaný tuto okolnost zmiňoval jako dílčí argument. Odvolával se však zejména na sdělení zaměstnanců a jednatelky společnosti X, kteří měli shodně za to, že cizinky jsou zaměstnankyněmi právě žalobce. Také s ohledem na to, že i na základě označení pracovních pomůcek měly samy cizinky za to, že jejich zaměstnavatelem je právě žalobce, žalovaný logicky argumentaci žalobce nepřisvědčil. Odmítnutí vysvětlení žalobce ve vztahu k pracovním vestám s jeho označením nelze oddělit od podrobné argumentace oblastního inspektorátu práce na str. 19 a 20 jeho rozhodnutí, s níž žalovaný souhlasil a odkázal na ni.
36. Soud se plně ztotožnil s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě odmítnul tvrzení žalobce, že výpovědi pracovníků ukrajinské státní příslušnosti je třeba považovat za spíše nevěrohodné, vedené snahou neoznačit odpovědnou osobu z důvodu možných sankcí. I podle názoru soudu jsou tvrzení žalobce obecná, založená na nepřipustné generalizaci. V daném případě z protokolů o účastnických výsledcích všech tří pracovníků ukrajinské státní příslušnosti pro účely řízení o správním vyhoštění žádné skutečnosti nasvědčující jejich nevěrohodnosti neplynou, ani odpovědím ve vztahu k získání a průběhu zaměstnání se tyto osoby ve svých výpovědích nevyhýbaly. Správní orgány tedy logicky vycházely taktéž z vyjádření těchto cizinek, které samy měly za to, že jsou zaměstnankyněmi právě žalobce (viz str. 13 rozhodnutí žalovaného), což připustily již v rámci poskytnutí součinnosti při kontrole.
37. Žalobcově obraně, že cizinky nebyly jeho zaměstnankyněmi, i důkazům, které žalobce předložil na podporu tvrzení ohledně uskutečnění úklidových prací prostřednictvím subdodavatele společnosti X, se správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích podrobně věnovaly, s jejich hodnocením předložených důkazů a skutkovými i právními závěry soud souhlasí a v podrobnostech na ně odkazuje (viz str. 19 a 20 prvostupňového rozhodnutí a str. 16 rozhodnutí žalovaného). Soud plně přisvědčuje závěru oblastního inspektorátu práce, že žalobcem předložené listiny – rámcová smlouva o dílo ze dne 1. 4. 2017, faktury vystavené společností X za úklidové práce, doklady o úhradě faktur, předávací protokoly – byly jen formálně vystavené s cílem zastřít faktický stav, kdy žalobce prostřednictvím pracovníků ukrajinské státní příslušnosti plnil svůj obchodní závazek vůči společnosti X spočívající v zajištění specifikovaných úklidových prací ve sjednaném rozsahu. Zejména argumentaci, že za zakázku odpovědná zaměstnankyně žalobce X uvedla, že se na pracovišti společnosti X nikdy nesetkala s nikým ze společnosti

X a nebyla se subdodavatelem v kontaktu, stejně jako fakt, že ani jednatelka společnosti X o uskutečnění subdodávky nevěděla, považuje soud za přesvědčivou. Stejně tak oblastním inspektorátem práce zjištěné nesrovnalosti mezi fakturami vystavenými žalobcem společnosti X a fakturací úklidových prací ze strany tvrzeného subdodavatele společnosti X tento závěr podporují.

38. Není tedy pravdou, že správní orgány žalobcem předložené důkazy hodnotily v jeho neprospěch jen s ohledem na svědeckou výpověď jednatele společnosti X X. Tento svědek výslovně popřel, že by podepsal čestné prohlášení ze dne 11. 2. 2019, v němž bylo uvedeno, že cizinky vykonávaly práci pro společnost X. Ovšem nejen proto byla čestnému prohlášení přiznána nulová důkazní hodnota. Žalovaný si rovněž povšiml, že při uvedení zkratky identifikačního čísla společnosti se objevuje stejný překlep jako v námitkách, stejně jako je v těchto dokumentech uvedena shodná, stará adresa sídla společnosti. Také tato skutečnost důkazní sílu čestného prohlášení oslabuje. Namítá-li žalobce, že není zřejmé, jaké námitky má žalovaný na mysli, pak soud tuto argumentaci vnímá jako účelovou. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že těmito námitkami mohou být jediné námitky jako řádný prostředek proti protokolu o kontrole, k nimž bylo čestné prohlášení připojeno. Ostatní listiny, v nichž se žalobce k věci vyjadřoval, byly žalovaným vždy označeny jako příписы či vyjádření s upřesněním, čeho se týkaly, či jak byly nazvány. Žalobcově obraně, že svědecká výpověď byla vedena snahou neusvědčit ze spáchání přestupků společnost X, pak vůbec neodpovídá fakt, že, dle žalobcova nepodloženého tvrzení, společnost X poskytla žalobci čestné prohlášení, které vyznívalo v její neprospěch. I na tuto nesrovnalost žalovaný příhodně poukázal. Žalobce nevěrohodnost svědecké výpovědi X staví rovněž na tom, že tento svědek neměl přehled o fungování společnosti X, uzavíraných smlouvách a účetnictví. Podle přesvědčení soudu právě zmíněné okolnosti podporují závěr, že smluvně založená spolupráce s touto společností byla jen účelová, s cílem formálně navodit stav, kdy by cizinky (bez příslušných pracovních, resp. pobytových povolení) zajišťovala tzv. „prázdná společnost“, jejíž jednatel o chodu společnosti ve své podstatě nic neví a další osoby, které případně fakticky chod společnosti zajišťovaly, nejsou známy a nelze je kontaktovat. Žalobce, který sám uvádí důvody, pro které by měla být považována svědecká výpověď X za nevěrohodnou, se na druhé straně dovolává některých skutečností, které tento svědek uvedl, ve svůj prospěch. Žalobcův přístup ke svědecké výpovědi je tak zcela nekonzistentní. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by tato svědecká výpověď prokazovala, že by byl úklid na pracovišti společnosti X skutečně prováděn subdodavatelsky X. Žalobcem vyjádřené domněnky, že pracovníci mohly být z důvodu jejich úkolování a evidence docházky zaměstnanci společnosti X, nejsou podloženy. Tomuto tvrzení odporuje skutečnost, že za prováděný úklid společnost X hradila žalobci faktury vystavované na základě uzavřené smlouvy o dílo.
39. Soud neshledal pochybení v postupu, jaký oblastní inspektorát práce a žalovaný zaujali k žalobcově návrhu na doplnění svědecké výpovědi X nebo jiné pověřené osoby z účetní společnosti, která měla na starost společnost X. Dle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Návrhy účastníků není správní orgán vázán, vždy však provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud některý z navrhovaných důkazů neprovede, je povinen odůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl, není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhem na provedení důkazu naloží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Soud má za to, že uvedeným požadavkům správní orgány v souzeném případě vyhověly. Oblastní inspektorát práce na str. 18 rozhodnutí uvedl, proč považuje

navrhovanou svědeckou výpověď, která se měla týkat smluvního vztahu mezi žalobcem a společností X a vystavování faktur, za nadbytečnou. Rovněž žalovaný se k odvolací námitce vypořádáním důkazního návrhu zabýval na str. 17 napadeného rozhodnutí, rozhodnutí tak v žádném případě nelze označit za nepřezkoumatelné. Soud se pak s důvody uvedenými žalovaným plně ztotožnil a dovolí se na ně odkázat. Správní orgány vycházely správně z okolností týkajících se faktického výkonu práce při kontrole zastiženými cizinkami, přičemž na základě ostatních důkazů dospěly k závěru, že se jednalo o účelové smluvní zastření toho, že to byl žalobce, pro kterého cizinky pracovaly. Z tohoto pohledu správní orgány logicky dovodily, že svědecká výpověď X či jiné osoby z účetní společnosti mající na starost vystavování faktur společností X je nadbytečná.

40. Lze tedy uzavřít, že ve věci byl skutkový stav na základě provedeného dokazování v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu zjištěn v rozsahu, kdy o spáchání přestupků spočívajících v umožnění nelegální práce cizinkám dle § 140 odst. 1 písm. a) a e) o zaměstnanosti žalobcem nebylo pochyb.

VI. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. srpen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu